

DRAMA NEHORÁZNÉ

(Victorien Sardou: Fedora. Drama o čtyřech dějstvích. Přeložil B. Frída, režisér K. Vávra, vypravil J. Wenig. Městské divadlo na Královských Vinohradech dne 9. dubna)

Někdejší Sardouův úspěch neplatil umělci, ale zpěvákovi věci dojemných, protřelému divadelníku a znalci triviálního vkusu. Sardou příliš dbal snadného úspěchu, aby jeho dílo mohlo býti považováno za báseň. V dlouhé řadě svých dramát prolévá napořád proudy divadelního pláče, všude jsou stejně hrubé efekty scénické, všude je patrna jenom naměkklá kostička divadelního řemesla. Drama Fedora právě tak jako ostatní práce Sardouovy jest prosáklé pokroucenými city a nabubřelou senzačností, pod jejím tlakem tryskají mohutná neštěstí, jež přes svůj hlomoz jsou prázdná. Světla a příkrasy tohoto dekorativního dramatu kdysi se líbila, při Sardouových premiérách otevírala se prý mračna pláčů — dnes si jen uvědomujeme, že názor tohoto spisovatele skrzskrz je pochybený a že jeho brutální technika nenese jedině básnické představy. Sardouova řeč, v lyrických částech nejsvědňější, čas od času přece zazáří svitem ušlechtilosti, ovšem je otázka, do jaké míry Sardou vděčí za tuto přednost tradici francouzské řeči dramatické.

Hercům poskytuje Sardou dosti příležitosti nikoliv sice ku hře, ale k dlouhým a líbezným expozicím, rozpravám i žaluplným křikům. Zdá se, že je u nich Sardou v lásce. Na Vinohradech snažili se ze všech sil, aby vešli v Sardouův „sloh“, byli nehorázní a deklamovali. Z celého Sardoua může býti snad nejpředmětnější rétoričnost, v tento smysl režie sváděla hru.

Wenigova scéna byla nejuhlednější (p. Wenigovi nejde asi o víc) v I. jednání. Překladatelský způsob B. Frídy je dokonale znám.

Ovšem, na začátku i na konci zůstává otázka, z jakého důvodu slézali jsme tuto horu nevkusy; jest české divadlo v takové louži, aby nesmyslná Fedora mohla něco znamenati?